Sag 248/84 R

Forbundsrepublikken Tyskland
mod
Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

»Støtte til regionale investeringer«

Sammendrag

Foreløbige forholdsregler — udsættelse af en retsakts gennemførelse — betingelser herfor (EØF-traktaten, art. 185)

KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT
13. juni 1985 *

I sag 248/84 R

Forbundsrepublikken Tyskland, ved Ministerialrat M. Seidel, bistået af professor R. Lukes, og med valgt adresse i Luxembourg på Forbundsrepublikken Tysklands ambassade,

sagsøger,

mod

* Processprog: Tysk.

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent Norbert Koch som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georges Kremlis, den juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en begæring om udsættelse af gennemførelsen af artikel 1 i Kommissionens beslutning nr. 85/12 af 23. juli 1984 (K(84) 1272) om regionaludviklingsprogrammet for delstaten Nordrhein-Westfalen,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE
EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL

afsagt følgende

KENDELSE

1 Sagsøgeren i denne sag om foreløbige forholdsregler har den 16. oktober 1984 anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning nr. 85/12 af 23. juli 1984, for så vidt det herved afvises at godkende, at der i arbejdsformidlingsdistrikterne Borken-Bocholt og Siegen efter den 30. juni 1985 ydes støtte i henhold til retningslinjerne vedrørende investeringsstøtte til forbedring af den regionale erhvervsstruktur i delstaten Nordrhein-Westfalen (det regionale erhvervsfremmeprogram), som fastlagt i cirkulæret af 10. juni 1982 fra ministeren for økonomi, næringsdrivende og trafik.

2 Ved dokument, indgivet til Domstolens justitskontor den 15. maj 1985, har Forbundsrepublikken Tyskland fremsat begæring om, at Domstolen udsætter gennemførelsen af kommissionsbeslutningen, indtil den har truffet afgørelse om sagens realitet.

3 Den tyske regering har anført, at såfremt det fra den 30. juni 1985 bliver retsstridigt at yde denne — forholdsvis beskedne — investeringsstøtte i de to arbejdsformidlingsdistrikter Borken-Bocholt og Siegen, vil den vanskelige situation med hensyn til erhvervsstrukturen, der foreligger i disse to områder, gradvist blive yderligere forværret.

4 Såfremt Kommissionens beslutning skal finde anvendelse, vil dette påføre delstaten Nordrhein-Westfalen, hvis støtteforanstaltninger ville blive retsstridige, en alvorlig skade. En alvorlig skade ville også blive påført kommunerne i de to arbejdsformidlingsdistrikter og deres indbyggere. Beskæftigelsessituationen, der allerede nu er dårlig, ville blive yderligere forværret.

5 Såfremt sagsøgeren får medhold i realiteten, vil forholdet være det, at de nævnte skader ikke vil kunne genoprettes, idet virksomhederne enten allerede vil have afstået fra at gennemføre påtænkte investeringer, eller fordi de allerede vil have gennemført disse ved andre midler. For det tilfælde, at sagsøgeren ikke måtte få medhold i realiteten, anføres det endvidere, at det under alle omstændigheder ikke vil kunne påføre Fællesskabet nogen skade, at Kommissionens beslutning får virkning fra et senere tidspunkt. Kommissionen har således i forvejen antaget, at beslutningen ikke burde træde i kraft straks, men først den 30. juni 1985.

6 De begærede foreløbige forholdsregler foregriber ikke Domstolens dom. Formålet med begæringen er blot at få udskudt det tidspunkt, hvor Kommissionens beslutning får virkning, idet begæringen på ingen måde vedrører spørgsmålet om beslutningens gyldighed.

7 Kommissionen har gjort gældende, at der i henhold til EØF-traktatens artikel 93, stk. 2, for så vidt angår eksisterende støtteordninger, er mulighed for i ubegrænset tid at opretholde støtteforanstaltninger, som Kommissionen har fundet uforenelige med fællesmarkedet, men denne mulighed foreligger ikke, når det drejer sig om støtteforanstaltninger, som påtænkes indført eller ændret, og hvorom der skal gives underretning. Det følger i det foreliggende tilfælde heraf, at retstilstanden efter forbudet mod at yde den af delstaten Nordrhein-Westfalen påtænkte støtte efter den 30. juni 1985 er den, at der indtil dette tidspunkt kun kan ydes støtte, der ikke overstiger maksimalsatsen for den allerede ydede støtte, dvs. 7,5%, hvorimod den påtænkte forhøjelse af maksimalsatserne for støtten med 2,5% ikke vil kunne ske. Efter den anfægtede beslutning er denne forhøjelse retsstridig, uden at der er tale om nogen overgangsperiode.

8 Endvidere kan der også efter den 30. juni 1985 ydes støtte, såfremt den pågældende ansøgning herom indgives til de kompetente myndigheder i delstaten Nordrhein-Westfalen inden dette tidspunkt. Disse myndigheder kan herudover også modtage ansøgninger om støtte efter den 30. juni 1985 og imødekomme sådanne med tilbagevirkende kraft, såfremt den anfægtede beslutning annulleres.

Kommissionens beslutning er kendt i de kredse, der berøres af den, hvilket har ført til et meget stort antal ansøgninger i tidsrummet forud for fristens udløb og til forhåndsgodkendelse af forslag om støtte.

9 Kommissionen anfører, at sagsøgeren selv har erkendt, at en støtte på højst 7,5% ikke i sig selv kan antages at være en udslagsgivende faktor i forbindelse med de beslutninger med hensyn til investeringer, som virksomhederne træffer. Da gennemførelsen af den anfægtede beslutning ikke kan antages at ville medføre en væsentlig indskrænkning i det antal forslag om investeringer, som må forventes indgivet efter den 30. juni 1985, kan det heller ikke anta-ges, at beslutningen vil påføre de berørte kommuner og deres indbyggere en alvorlig og uoprettelig skade. Subsidiært gør sagsøgte gældende, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at der vil ske en fortsat forværring af erhvervsstrukturen. Under alle omstændigheder vil det foregribe afgørelsen om sagens realitet, såfremt der tages hensyn til sagsøgerens argument vedrørende »en fastholdelse af den vanskelige situation med hensyn til erhvervsstrukturen«.

10 Det bemærkes, at en begæring om foreløbige forholdsregler ifølge Domstolens faste praksis skal vedrøre et uopsætteligt forhold, dvs. at det for at forhindre en alvorlig og uoprettelig skade skal være nødvendigt, at der træffes en foreløbig afgørelse.

11 Sagsøgeren findes ikke på overbevisende måde at have godtgjort, at denne betingelse er opfyldt. Tværtimod har sagsøgeren erkendt, at den pågældende regionale støtte ikke i sig selv kan antages at være afgørende for de beslutninger, som virksomhederne træffer med hensyn til investeringer. Det bemærkes endvidere, at der i den anfægtede beslutning er givet de tyske myndigheder og virksomhederne en frist på et år til at indrette sig efter støttens bortfald, og at der ifølge beslutningen herudover kan ydes støtte selv efter den 30. juni 1985, såfremt ansøgningen er indgivet før udløbet af denne frist. Endelig bemærkes, at repræsentanterne for den tyske regering ikke har kunnet påvise, at der foreligger betydningsfulde investeringsplaner, hvis gennemførelse i den nærmeste fremtid vil blive forhindret på grund af forbudet mod at yde støtte.

12 Det findes herefter ikke at kunne medføre en alvorlig og uoprettelig skade, at den anfægtede beslutning finder anvendelse.

Af disse grunde

bestemmer

PRÆSIDENTEN

før endelig afgørelse træffes:

1) Begæringen tages ikke til følge.

2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 13. juni 1985.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident